

Ingressen a la presó cinc persones amb penes que varien entre sis i catorze anys, mentre cinc més esperen, en breu, la seva condemna. Així s'hauria d'acabar una història que va començar amb tres dies de manifestacions internacionals contra els plans globals d'en Bush, Berlusconi, Putin i Blair, i tres-centes mil persones manifestant la seva ràbia contra l'ordre global de la guerra, de les especulacions financeres, de la devastació ambiental, de l'explotació generalitzada de l'home sobre l'home i de l'home sobre la dona. Hores i hores caracteritzades per enfrontaments amb la policia per tota la ciutat, accions directes, defensa de la llibertat de poder travessar Gènova, de reapropiar-se de la ciutat i dels seus carrers, intentant recuperar metre per metre als carabinieri, a la policia, al Ministre d'Interior, a les casernes, a la separació de classes, a l'ostentació del malbaratament i del luxe, a les institucions financeres. Tres dies on els protagonistes van ser precaris, estudiants, aficionats, immigrants: noies i nois apropats tant per la militància, com per la ràbia espontània, tres dies multicolors que van ajuntar alemanys i italians, grecs i francesos, americans i palestins. Tres dies inoblidables. Tres dies d'abusos que van fer córrer sang amb l'assassinat d'un company, el terror de l'escola Diaz i les tortures de la caserna Bolzaneto.

Leer más...

Onze anys després, l'estat es pronuncia: d'una banda [l](#) emet condemnes lles, molt lleus, contra alguns alts càrrecs de la policia i completament inexistents contra els violents amb uniforme, contra qui s'ha divertit fent aquesta feina bruta; d'altra banda, dicta condemnes enormement feixugues per les companyes i els companys, esdevinguts caps de turc i símbols de la "devastació" de la ciutat (per algunes vitrines trencades!) mentre els potents del planeta pactaven acords que esborrarien boscos, mortificarien oceans, militaritzarien continents, exprimarien i lentament matarien milions i milions de persones. Certament, aquest tipus de punt de vista no troba espai dins del marc del codi penal, del catàleg del que és correcte o equivocat fer segons el dret (del més fort, en una democràcia que recupera els termes acusatoris de "devastació i saqueig" heretant-los del feixisme). El codi penal deixa espai a una altra cosa: la posada en escena de l'aplicació arbitrària i ridícula de normatives abstractes, la legitimitat històrica de les quals és totalment discutible, manipulades, deformades i eixamplades segons els interessos i les comoditats de la magistratura, que són els interessos i les comoditats del poder constituït en el seu complex. La sentència del 13 juliol no parla de documents ni de tribunals, parla d'una societat sencera, d'un període històric i assumeix un significat general. És l'expressió del caràcter del domini contemporani: la punició demostrativa, l'amenaça preventiva, la venjança ansiògena d'un ordre fràgil i atemporal, en un país occidental econòmicament avançat.

Tres elements defineixen aquesta sentència com política. El primer és el seu caràcter discrecional, a través de l'ús despietat d'expressions jurídiques que deixen expressament un espai il·limitat a la seva interpretació, permetent interpretacions arbitràries i brutals per part dels jutges contra els imputats. És el cas de l'ús de categories com "coparticipació moral" (present també en el judici obert contra el moviment No Tav) i "coparticipació psíquica", conceptes que anul·len conscientment la presumpta garantia jurídica del caràcter personal de la responsabilitat penal. Segons la fiscalia de Gènova i de Roma (o la de Torí), si no es tenen proves de que una persona hagi fet alguna cosa, n'hi haurà prou atribuint-li la responsabilitat d'allò que una altra persona ha fet, partint d'una acusació dirigida no al fet, sinó a la intenció o a l'estat psíquic de la persona en aquell (o fins i tot en un altre!) moment. Es tracta d'un fet fonamental en aquest judici, que l'ha marcat no només jurídicament sinó també políticament, així com als judicis contra els banlieusard del 2005 a França, o els rioters del 2011 a Anglaterra, i en marcarà molts d'altres en el futur: l'acusació no es fonamenta en simples gestos, ni tan sols en conspiracions o associacions reals, sinó més aviat en desitjos, pensaments i emocions.

El segon element polític de la condemna és el seu caràcter triomfalment "democràtic": segons l'arenga de la fiscalia, la "devastació" emprada pels manifestants hauria limitat la possibilitat de qualsevol altra manifestació de dissidència, i això hauria fet necessari una persecució severa dels comportaments de lluita dels companys que ara estan a la presó. Més enllà de venjar la població de Gènova que, segons el tribunal de cassació, va resultar ferida pels esdeveniments (i va ser ferida, però sota l'exclusiva responsabilitat del G8 i del govern italià), l'estat empresona cinc companys per tutelar la llibertat de tots, per permetre a tothom que pugui continuar expressant-se i manifestant-se pacíficament. La presó pels companys tutela, segons el jutge, el respecte a les regles democràtiques que permetran a tothom, d'aquí en endavant, expressar el propi desacord a través dels canals establerts per la llei. Mai més una Gènova: aquesta és l'avertència dels jutges a les noves generacions que ara comenten bocabadades la sentència: quedeu-vos ben arreglats, no sobrepassu els límits de la testimoniança i del ritus... o sucumbireu.

El tercer element de les condemnes és el de la seva pròpia estupidesa, pura i senzilla. Una estupidesa programada i d'inestimable importància pels nostres adversaris: l'incapacitat congènita al poder d'entendre allò que se li contraposa, i alhora, la posada en escena hipòcrita d'aquesta incapacitat. Entre les raons al·legades pel tribunal de cassació trobem l'agreujant d'haver comès uns fets que "no tenien cap possible justificació". Pel jutge, aquests que des d'avui estan a la presó, no són "no global" qualsevol, ni tan sols companys qualsevol: són companys que van cometre fets que no tenen cap justificació racional. L'estat veu la necessitat de qualificar, no només com equivocades, sinó com humanament incomprensibles les actuacions de rebuig radical a les seves regles, al·ludint a una medicalització de la contrarietat social que un altre cop estén, desmesuradament, els criteris de la criminalització. De totes maneres, el magma rebel que la premsa ha titllat com "black block" ha tingut, a Gènova, un

objectiu. El segle que s'obria havia de tenir no un sinó dos actors – la injustícia del sistema judicial per un costat i la justícia que encara no ha madurat els seus drets per l'altre- i tot el món, des de les províncies xineses fins a les faveles brasileres, havia de saber-ho. Aquest objectiu polític no ha tingut i no necessita, ni demana justificacions al poder constituït i als seus funcionaris, i la justificació no rau en la història escrita pels jutjats, ni tan sols en la presència d'un sospitós “jutjat de la història”, perquè aquests companys “injustificables” busquen la pròpia justificació contra la història, i també aquesta és la seva grandesa.

De tot això res no en sap la llei i res no en saben els enamorats de la llei. Mai hem esperat res des de la justícia de les institucions, com altres han estat fent durant els dies successius al G8. Sabíem que Placanica (el policia que va matar Carlo Giuliani), com d'altres, mai haurien pagat les seves culpes i aquesta consciència era part integrant d'un coneixement més ampli, que permet aixecar un extintor com gest de resistència contra els carabinieri. No per tapar-se la cara: mai hem volgut explicar Gènova segons una perspectiva políticament correcta, pròpia de qui ha volgut oblidar la presència dins del moviment de comportaments incompatibles amb l'ordre públic i les seves normes policials, o amb l'ordre de qui intentava calmar l'enfrontament entre els uns i els altres. Sempre els hem deixat anomenar a qui ha afrontat el G8 amb accions directes com a “infiltrats”, i descriure'ns deshonestament, com nihilistes absurds, violents i ximples. Ara que el tribunal suprem ha dictat aquestes condemnes utilitzant també aquesta representació falsa de la realitat, cal contraposar a nivell cultural una història diferent, capaç de reivindicar la Gènova revolucionària que vam viure, aquella per la qual avui uns pocs companys paguen aquest cost vergonyós, per nosaltres intolerable. Els esdeveniments de Gènova, és veritat, entreguen poques certeses i moltes n'han trencat; però en les sentències dels últims dies, una certesa la podem i un altre cop l'hem de trobar: que l'enfrontament polític amb les institucions capitalistes es juga sempre sobre el terreny de l'incompatibilitat total.

Redacció: Infoaut Reraguarda

Traducció: Guido Dentesano i Maria Llop